

שיחה עולמית

דברים שכותבים בחו"ל | ישי פלג

BIG THINK

בינה מלאכותית? מי יודע

התחזיות לגבי עתיד האנושות בימי הבינה המלאכותית, שאנחנו רואים את ראשית התפתחותה בימים אלה, לא אמורות להיות שונות מתחזיות העבר שלנו לגבי טכנולוגיות חדשות אחרות. שיהאן קוויק, במאמר "אנחנו גרועים להפליא בחיזוי העתיד. התעלמו מההתלהבות והפחד מן הבינה המלאכותית" (ביג ת'נק, 16 ביוני), מזהיר שהמין האנושי לא מוצלח כל כך בתחזיות, ולכן עדיף לשמור על פקפקנות כללית לגבי כל מה שאומרים לנו בנושא הבוער ביותר בעולם הטכנולוגיה.

קוויק (הידוע בתור "מדריך התרבות" בטוויטר ובאתר culturaltutor.com) מזכיר לנו שאלברט איינשטיין טען ב-1934 שאין שום סימן לכך שתושג אי פעם אנרגיה גרעינית, 11 שנים לפני שהיפנים למדו על בשרם את השפעותיה של אנרגיה כזאת בהפצצת הירושימה ונגסאקי; ושהממציא האמריקני לי דה-פורסט התריע ב-1957 שלעולם לא יצליחו לשלוח אדם לירח ברקטה רב-שלבית, 12 שנים לפני שניל ארמסטרונג צעד על פני הלבנה. מנגד, על רקע ההתקדמויות הטכנולוגיות הממשיות בשנות השישים, 82 מדענים הסכימו ב-1966 לטענה שהוצגה להם במחקר של מכון ראנד האמריקני שעד שנת 2000 יפעל בירח בסיס קבע של האנושות, ושבני אדם ינחתו עד אז במאדים ויחלפו ליד נוגה. האופטימיות שלהם בדבר כוחה של הטכנולוגיה התרסקה באופן מפורא לא פחות מכשלי הפסימיות של איינשטיין ודה-פורסט.

איך אפשר להתייחס לתחזיות בדבר הבינה המלאכותית? רוב החוזים מאמינים שהיא תהיה בעלת כוח אדיר, ושהיא תשיג אותנו במהירות רבה. אומרים שהיא תכבוש את העולם, לטוב ולרע. יש שטוענים שהיא תשחרר את האנושות, אחרים חושבים שהיא תשעבד אותה. אבל קוויק טוען שהשפעתה על חיינו תהיה – כמו המציאות עצמה – מפורטת הרבה יותר. מה תהיה ההשפעה שלה על עורכי דין ועל אקדמאים? על רופאים ומהנדסים? על עיתונאים? על סוחרי מניות? איך היא תשנה את הפוליטיקה ואת המלחמה? מה היא תעשה לספורט הפופולרי, או לאהבה? ומעבר לכך, הוא מזהיר, המכונית כבשה את העולם, אבל לא המכונית המעופפת: אנו נוהגים היום ממש כמו שנהגנו לפני שישים שנה. לכוחו של שינוי טכנולוגי עשויות להיות מגבלות שאיננו מודעים להן.

העולם מורכב מכדי שאפשר יהיה להעמיד לו מודל נאמן ולחזות באמצעותו את העתיד. "אירועים בלתי צפויים מכתיבים את השינויים הגדולים, ופשוט אי אפשר לחזות את הבלתי חזוי", כותב

קווריק. "חשבו על תומס מלתוס, שלא היה יכול לחזות את המהפכה התעשייתית כשחזה את התמוטטות האוכלוסייה... ההיסטוריון היווני דיודורוס איש סיציליה אולי ניסח זאת באופן הטוב ביותר כשאמר: 'מה שמוזר הוא לא שהבלתי-חזוי קורה, אלא שלפעמים קורה החזוי'". הציפייה הנאמנה ביותר, שהתגשמה שוב ושוב לגבי רוב בני האדם, היא שנהיה מאוכזבים, מופתעים ומזועזעים מהעתיד, ולא שנגיד "אה, כן, בדיוק כמו שחשבנו".

התחזיות, יותר מכול, מלמדות עלינו – מה אנחנו חושבים, איך אנחנו מרגישים, לאן אנחנו חותרים. "כשערוצי החדשות זועקים 'X עומד לקרות', עלינו במקום זאת לקרוא, 'אנחנו רוצים ש-X יקרה'", כותב קווריק. אופטימיות ופסימיות לגבי בינה מלאכותית הן עמדות שמלאות באמונה ובפחדים. התחזיות נועדו לכוון את ההחלטות שלנו: יש כלכלנים שחוזים מיתון, ולכן זו העת לחסוך כסף; אחרים חוזים צמיחה כלכלית גוברת, ולכן זו העת לבזבז. "נביאים, חוזים, עתידנים או מומחים... מחזיקים בכוח להפחיד, לרגש או לתמרן". התחזיות שאנו חוזים והתחזיות שאנחנו מאמינים בהן מספרות עלינו יותר מאשר על העתיד שמתרגש עלינו.

ולפעמים תחזיות פועלות – דהיינו, הן משפיעות על המציאות. יש חוזים שאומרים מה יהיה לדעתם, ואז פועלים לממש את חזונם בעוצמה כזאת שהעתיד שהם חזו מופיע מתוך פעולותיהם. קווריק מזכיר את מבשר הרנסנס המשורר פרנצ'סקו פטרארקה, שהמציא את "ימי הביניים" כשביקש לחזות עתיד של תחייה, ואף הוליד אותו באמצעות יצירתו; או את המעצב התעשייתי נורמן בל-גדס, שחזה ערים שבלבן כבישים מהירים, חבר לג'נרל מוטורס והציג בשנות השלושים הבאות, ואלה הן עריה עד היום. אלה שאמריקה כולה מימשה אותו בשלושים השנים הבאות, ואלה הן עריה עד היום. אלה אנשים ש"בנו את העתיד שהם חזו. כל אחד יכול לומר שיהיו לנו מכוניות מעופפות או בסיס בירח, אבל קשה הרבה יותר להמציא מכונית מעופפת או להמריא לירח", כותב קווריק. "כל אחד יכול להגג על מה תוכל הבינה המלאכותית לעשות ומה לא. נדירים הם אלה שכוונותיהם ואמצעיהם מקימים לתחייה אפשרויות כאלה. את האנשים האלה עלינו לקחת ברצינות".

אינדוקטרינציה לרוח

התקשורת הרוסית סקרנה את העיתונות המערבית מאז ימי ברית המועצות והעיתון פראבדה, שופרה הרשמי של המפלגה הקומוניסטית. פראבדה נהג אז לשנות את פרשנותו למציאות ואת עמדות כותביו בהתאם לקו הרשמי של ההנהגה – למשל במלחמת העולם השנייה, הקו כלפי גרמניה התהפך לאחר הפרת הסכם ריבנטרופ-מולוטוב; ובימים שלאחר חשיפת פשעיו של סטלין, הסגידה לו והאיבה כלפי מה שהוא סימן התהפכו על פניהן. שליטתו של הקרמלין בתקשורת הרוסית כיום לא שונה מאוד משליטתו אז, אבל הממשלה, באופן טבעי, מתמקדת בטלוויזיה במקום בעיתונות הכתובה.

העיתונאית קייט דה-פורי מאיגוד השידור האירופי, שעדיין פועל במוסקבה גם בימי המלחמה הנוכחית, זכתה להצצה נדירה לשיעור בתקשורת בלב מוסקבה, במכון הממלכתי לתרבות. היא כתבה על כך באפריל בכתב העת 1843 מבית האקונומיסט הבריטי, בכתבה "בתוככי בית הספר שמכשיר את עיתונאי הטלוויזיה הממלכתית הרוסית".

הגיבור הראשי בכתבה הוא יורי קוט, "שהתלהמויותיו הפטריוטיות הפכו אותו לאורח אהוד בתוכניות טלוויזיה רוסיות": הוא דיקן העיתונות במכון, לשעבר שחקן קולנוע אוקראיני. עד 2013 הוא היה מגיש בטלוויזיה הפרו-רוסית באוקראינה. כשפרצה אז מהפכת יברומאידאן, ונשיא אוקראינה ויקטור ינוקוביץ' נמלט לרוסיה, גם קוט עזב לשם והפך לפרשן בכל מה שקשור לארצו הקודמת.

בזכות עבודתו בתקשורת, וגם בגלל תפקידו במכון הממלכתי לתרבות, הוא מחזיק בכוח לשנות את חייהם של תלמידיו: אחדים מהם מונו בזכותו לעובדי תחנות טלוויזיה ממשלתיות במזרח אוקראינה הכבושה, ואחרים השתתפו בסרטו התייעודי שעסק בתולדות אוקראינה. רבים מהם מגיעים ממרחק רב – "ולדיוסטוק, סיביר, חוג הקוטב הצפוני", כותבת דה-פורי. "בעיני חלקם, קריירה במנגנון התקשורת הממלכתית הרחב של רוסיה היא הדרך הטובה ביותר לברוח מחיים ללא מוצא בפרובינציות".

קוט, עם זאת, לא מעניק לתלמידיו הרבה כישורים מקצועיים שימושיים כמו צילום, עריכת וידאו או ניהול ריאיון. "מה זה אומר להיות רוסי?", זאת השאלה שמצטטת דה-פורי מפיו בראשית הכתבה. התשובות – פטריוטיות, דוסטויבסקי, אימפריה – מבהירות מהי מטרתו של השיעור שלו, שכותרתו משום מה "אבטחת מידע". הקורס עוסק באינדוקטרינציה. בלב השיעור היה נאום של קוט על התרבות הרוסית ותולדותיה, בדגש על האימפריה הצארית, על הריבונות ההיסטורית של הרוסים באוקראינה ועל עקרונות הנצרות האורתודוקסית.

כמובן, את התרבות הזאת מעמת קוט עם תרבות המערב, שערכיו סותרים את ערכי התרבות הרוסית ולכן הוא מבקש לדבריו למגר אותה. בשיחה במשרד של קוט הוא המשיך בהרצאה על ההיסטוריה האזורית, על האמונה האורתודוקסית ועל המסורת הבריאה של העיתונות הרוסית, שמושתתת על "הציוויים המוסריים של עשרת הדיברות".

אישיותו של קוט וסגנון דיבורו אינם מחדשים דבר למי שקראו לאחרונה פרשנויות בקומסומלסקאיה פראבדה או צפו בדוברים רוסים בולטים בתקשורת הרוסית או הבינלאומית. הפרנויה הלאומית הרוסית והתהילה המוקנית לאיזו היסטוריה מפוארת שהמערב מנסה להחריב מככבות בדפי המסרים של הקרמלין. מה שמעניין הוא שהצעירים שקוט מלמד במכון שלו אינם משתכנעים.

דה-פורי מתארת אותם כהיפסטרים מערביים טיפוסיים: "בחור בסוודר לקוסט ועניבה", "בחורה ששיערה צבוע בוורוד וכחול", "הם בטלפונים שלהם רוב הזמן". אחד מהם, אלכסנדר, מזהיר אותה שהצעירים לא מאזינים לתעמולה הממלכתית, ש"תומכת במערכת שכולם יודעים שהיא מושחתת, ואינה מטפלת בבעיות האמיתיות שאנחנו רואים סביבנו". טניה מתלוננת שהקורס "מאכזב בעיניה. היא לא לומדת את הכישורים המעשיים שהיא תצטרך".

שניהם אינם רוצים להצטרף למערכות החדשות בטלוויזיה, אלא מעדיפים לעבוד בבידור או בפרסום וביחסי ציבור. כדי לקבל ציון טוב הם לא יאתגרו את קוט בכיתה, אבל אין להם שום עניין להצטרף למכונת התעמולה שהוא חלק ממנה. אי אפשר לדעת אם הם מייצגים את שאר חבריהם, אבל אפשר לשער שהרוסים הצעירים הם בדרך כלל בעלי השקפה צינית ופקפקנית כלפי עמדת הממשלה יותר מאשר בני הדורות המבוגרים יותר, שקונים אולי את דף המסרים הרוסי הרשמי.

אחרי קריאת הכתבה, אגב, אי אפשר לא לתהות אם האינדוקטרינציה המקבילה בבתי הספר לתקשורת שלנו אינה חריפה באותה המידה. גם אם כן, יתרון אחד של המערב הוא שהסטודנטים לומדים את מלאכת העיתונות, לצד ההטפה הפוליטית המתמדת; יתרון אחר הוא שהתקשורת שלנו בדרך כלל מגוונת יותר, ויכולה להעסיק גם את מי שלא נכנע לקו הרשמי של ההדרכה האידיאולוגית הבוטה.

דה-פורי עצמה, יש לציין, לא תוהה על כך בכלל. בשאלה הראשונה שהיא מצליחה להפנות לקוט במהלך נאומיו הנמרצים על ייחודה של העיתונות הרוסית, היא שואלת אותו דווקא אם הקורס שלו "מכשיר את התלמידים להתמודד עם סוגיות חברתיות דוחקות מחוץ למלחמת אוקראינה, כמו שינויי אקלים". במדינה הרוסית העצומה, שמורכבת מקבוצות אתניות רבות, וסובלת משחיתות, מעוני, מתשתיות לקויות, ממערכות שלטון כושלות ומאינספור בעיות אחרות, השאלה דווקא על שינויי אקלים בתור "סוגיה חברתית דוחקת" נראית כמו תוצאה של חינוך עיתונאי לקוי – כמעט כמו זה שמעניק קוט במכון שלו.

מציאות מול פנטזיה

"בחיי היומיום שלנו יש סדרה בלתי נגמרת של בדיקות שנועדו לאמת שאנחנו מי שאנחנו אומרים שאנחנו", נכתב במאמר המערכת של כתב העת האוסטרלי קילט ("בשבח מבקרי המגדר", 16 ביוני). "כספומטים, צ'ק-אין בנמל התעופה, קלפיות... רק בתחום הצר של הזהות המגדרית... אנו נדרשים פשוט לסמוך על תום הלב והיושר של זרים גמורים".

הדרישה הזאת מגיעה לאחרונה בצורת מלחמת חורמה אידיאולוגית, המבקשת להשתיק כל מי שאומר אחרת. באוניברסיטת מלבורן פצחו הסטודנטים במאבק נגד אחת המרצות בקמפוס, הולי לופורד-סמית. מסע ההפחדה כלל בעיקר מדבקות וכרזות, שהאשימו את לופורד-סמית בלא פחות מתמיכה בפשיזם. הסטודנטים קיבלו עידוד מדיקן הפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטה, שניסח מכתב גינוי פומבי בעקבות השתתפותה של לופורד-סמית בעצרת Let Women Speak, אירוע שמטרתו להעניק לנשים מקום לדבר ללא ביקורת. בעקבות מכתבו התגברה המחאה נגד המרצה.

אבל לופורד-סמית בסך הכול מעבירה בפקולטה קורס בתיאוריה פמיניסטית רדיקלית וליברלית. ההרצאות שלה אינן כוללות "תעמולה של עליונות לבנה, מסרים גאו-נאציים או פרשנות ספרותית של מיין קמפף", מסביר מאמר המערכת של קילט. "בסיס התלונה נגדה הוא שלופורד-סמית היא 'פמיניסטית מבקרת מגדר' – מונח המציין את האמונה... שהבדלים שורשיים ביולוגיים בין גברים לנשים הם אמיתיים".

הקורס שלה עוסק בכל הנושאים המלבבים של קורסי המגדר והפמיניזם באקדמיה של ימינו: החל בזנות ופורנוגרפיה, עבור ב"הכללת" טרנסים ותיאוריות של מגדר, וכלה בנורמות חברתיות וב"זכויות רבייה". אבל מכיוון שהיא תומכת במרחבים מוגנים לנשים ביולוגיות, ובהם ליגות ספורט, בתי כלא ומקלטי נשים מוכות, הפמיניסטיות החדשות שפכו עליה את זעמן וכינו אותה פשיסטית.

חשוב לזכור שאמונותיה בדבר קיומם המוחשי והמוחלט של נשים וגברים ביולוגיים הן בסך הכול מה שרוב בני האדם מאמינים בו היום, ומה שכל בני האדם האמינו בו עד לפני שנים ספורות. אלא שנשים טרנסיות – דהיינו, גברים ש"עברו" להיות נשים – אמורות להיחשב כעת, בשיח הפמיניסטי-מגדרי הנפוץ באקדמיה ובשמאל העולמי, לנשים לכל דבר. וחשוב לחזור ולהדגיש: נשים לכל דבר; נשים ממש; נשים ככל אישה אחרת.

הדגשת מידת המוחשיות של הטענה הזאת חשובה. הביטוי היחיד שלה שאפשר לחשוב לפעמים שהוא משעשע הוא שנשים כאלה זכאיות להתמודד בתחרויות ספורט שנועדו לנשים בלבד, גם אם בכל מובן גופני הן גברים; הביטוי הזה, "במובן גופני הן גברים", פסול לפי תיאוריית המגדר החדשה. אין כזה דבר "גברים במובן הגופני"; אין "נשים במובן הגופני". פשוט כך.

ביטוי פחות משעשע הוא, למשל, שנשים טרנסיות, אם הורשעו בפלילים, צריכות לרצות את עונשן יחד עם נשים ביולוגיות – גם אם הנשים הטרנסיות הללו, שהיו עד לא מכבר גברים לכל הדעות, הורשעו באונס נשים ("ביולוגיות"). אפילו ההתנגדות לכך, לפי התיאוריה המגדרית השלטת, "מדרדרת את האנושות לתהום... כל דבר פחות מכניעה אידיאולוגית מוחלטת מעיד על נטייה לזמזם מארש גרמני משנות השלושים".

לופורד-סמית אינה מכחישה שאנשים חוצי-מגדר נפגעים בחברה המודרנית וזקוקים להגנה. היא פשוט טוענת שיש להגן על טרנסיות וטרנסים על בסיס העובדה הבלתי ניתנת להכחשה שהם טרנסיות וטרנסים, ולא על בסיס הטענה המוכחשת בעליל שהם נשים וגברים (בהתאמה). גברים שעברו להזדהות כנשים ונשים שעברו להזדהות כגברים יכולים לקבל את מלוא ההגנה מכך שהם טרנסיות וטרנסים, אבל אם תינתן לכל אדם היכולת להזדהות ככל דבר, תיפגע החברה מאינספור בעלי מניעים זרים שיטענו לגבי מגדרם כל מה שנוח להם לטעון באותו הרגע. רוב האנושות תסבול את זה בשקט; רוב האנושות גם לא תנצל את זה לרעה; אבל מי שירצה יוכל, בקלות רבה, לפגוע קשות באחיו בני האדם. ויהיו מספיק אנשים מזיקים כאלה. הם כבר קיימים.

מיעוט רדיקלי, מזהירה מערכת קילט, מבקש "לאכוף הבנה מבוססת פנטזיה של המצב האנושי", אך "כפי שניסח זאת פיליפ ק' דיק, 'המציאות היא מה שאינו נעלם כשאתה מפסיק להאמין בו'". אדם יכול להתעלם מהמספר המופיע בחשבון העו"ש שלו ולבקש מחבריו לשלם על ארוחת הערב שלו; אבל הוא אינו יכול לדרוש מזרים, ומהחברה כולה, להתעלם מהמספר שמופיע בתיעוד חשבון העו"ש שלו, ולהאמין לטענתו שיש לו כסף רק משום שאמר זאת. הדבר יפתח פתח לתרמיות בקנה מידה עצום.

גם אי אפשר לסמוך על כל האנושות בנמל התעופה, ולהעביר את הנוסעים בביקורת הדרכונים ובבידוק הביטחוני לפי הצהרת הזדהות עצמית והבטחה שאין פצצה בתיק. אנחנו מקבלים את קיומן של בדיקות כאלו כי אנחנו יודעים שהן הכרחיות: גם אם חלקנו מאמינים אולי בכל מיני אמונות לגבי עצמנו, בנקודות ביקורת מסוימות אנחנו נדרשים – כל אחד בנפרד וכולנו יחד כקבוצה – לציית לצורך החברתי בוידוא של מציאות מוחשית כלשהי. מי שקורא לזה פשיזם פשוט אינו מוכן לקבל את העובדה שיש מי שאינם לכודים בפנטזיה שלו, ואינם מוכנים להיכנע לה.

נאט"ו וטורקיה: מחול מהוסס

הסכמתה של טורקיה לקבלתן של פינלנד ושוודיה לשורות נאט"ו הביאה לשינוי היסטורי במצבה האסטרטגי של הברית הצפון-אטלנטית: כעת משתרעים גבולותיה עם רוסיה מדרומה של אירופה בחופי הים השחור ועד לצפון היבשת. רג'פ טאיפ ארדואן קיבל מה שדרש תמורת ההסכמה הזאת: אספקה של מטוסי אף-16 נוספים ושינוי העמדה השוודית כלפי ארגון הטרור הכורדי PKK. לצד זה, הוא גם קישר את המהלך לקבלתה העתידית של טורקיה לאיחוד האירופי – אבל שרה לאמוט, עיתונאית בלגית באנקרה, מבהירה שהצטרפות כזאת לאיחוד לא תהיה.

במאמר "הפיוס בין טורקיה למערב היה הכרחי, אבל הוא לא יהפוך לאהבה גדולה", שפורסם בעיתון הבלגי דה טגד (13 ביולי), הסבירה לאמוט מהם מוקדי העימות העדכניים בין טורקיה לאיחוד: מלחמתה של טורקיה בכורדים החיים בשטחה, הסכסוך הטורקי-יווני על איי הים האגאי, וחיפושי הגו הטורקיים במים הכלכליים של קפריסין. הצורך בהרחבת ברית נאט"ו על רקע מלחמתו של פוטין באוקראינה הוא שגרם לאירופה להתעקש לפייס את ארדואן, ומנגד מצבה הכלכלי של טורקיה (אינפלציה בשיעור 38 אחוזים בשנה וגירעון סחר בסך 110 מיליארד דולר ב-2022) גרם לארדואן לוותר מעט מצידו. הסימנים המובהקים לחולשתו של פוטין, שנאלץ להתמודד לאחרונה עם ניסיון הפיכה בעוד צבאו ממשיך לדשדש באוקראינה, הבהירו לארדואן שהוא יכול לסייע לצמיחתה של נאט"ו בלי לשלם על כך מחיר.

אבל הקשר בין המערב לטורקיה אינו נאיבי. בשני הצדדים יודעים שזוהי ברית אינטרסים: אם מדינות אירופה יפגעו בטורקיה במזרח הים התיכון או יערערו את שלטון ארדואן, הוא יחזור להתחבק עם ידידו במוסקבה. האיחוד האירופי יכול לחלץ מטורקיה רק עסקאות המיטיבות עם שני הצדדים, ואי אפשר לכפות על המוסלמי השמרן המושל באנקרה להיות נאמן בלי לתת לו תמורה ברורה, במטבע קשה. "בלתי נמנע שננוע בין שלילת טורקיה ובין ניצול הזדמנויות במשותף איתה", קובעת לאמוט. מיקומה הגיאוגרפי של טורקיה וכוחה בתחום ההגירה מחייבים שיח שמכיר בעוצמתה; וכדי לקבל את התמורה הראויה, יש לאלץ אותה להכיר בכך שהאיחוד האירופי הוא שותף הסחר העיקרי שלה, ולכן גם היא תלויה בו. אחרי ניצחונו של ארדואן בבחירות לנשיאות בחודש מאי, בבריסל מתכוננים לעוד חמש שנים של משחקי שחמט דומים עם היריב על הבוספורוס.

איך מנהלים עיר

בזמן שממשלת ישראל והמשטרה מתעמתות זו עם זו בחודשים האחרונים, מעניין לספר על עימות דומה וגם שונה בתפוח הגדול – העיר ניו-יורק. מפכ"לית המשטרה העירונית קיצ'נט סוול, האישה הראשונה בתפקיד, התפטרה ב-12 ביוני, פחות משנה וחצי לאחר מינויה. הסיבה, כך חושדים בעירייה, היא התערבות היתר של ראש העיר אריק אדמס: הוא ביטל את החלטותיה, פקפק בהן או פשוט החליט במקומה. היא לא אמרה שזו הסיבה, אבל נמנעה לחלוטין מלהזכיר את ראש העיר בהודעותיה לעיתונות בדבר ההתפטרות. ההתעלמות אומרת דרשני.

כתב הניו-יורק מגזין ארוול לואיס טוען שהתערבות היתר אופיינית לראש העיר אדמס, שנכנס לתפקידו בינואר 2022. בכתבה "אריק אדמס, מיקרו-מנהל" הוא מזכיר עוד רשימה ארוכה של בעלי תפקידים בכירים שהתפטרו לאחר שחוו מעט מסגנון הניהול של אדמס: סגן ראש העיר, פקיד השיכון הראשי, הממונה על ההתייעלות, היועץ המשפטי, הדובר, מנהל השירותים החברתיים. אדמס שולח את ידו למשרדיהם של מנהלים בכירים בעירייה ומבקש לעצמו שליטה הדוקה בכל מה שקורה. "השאלה היא", תוהה לואיס, "אם בעיותיה של העיר אולי מגוונות ומושרשות מכדי שאדם אחד ויועציו הבכירים יוכלו לטפל בהן".

את התשובה יצטרפו לתת 8.5 מיליון תושבי העיר, שעוד כמיליון עובדים מגיעים אליה מדי יום מהערים השכנות; בסך הכול, אריק אדמס מנהל אוכלוסייה בגודל אוכלוסיית ישראל. הוא שירת בעצמו במשטרת ניו-יורק במשך 22 שנה, וזאת יכולה להיות אחת הסיבות לכך שהתערב מאוד בתחומי סמכותה של המפכ"לית שלו. לא רק התערבותו של ראש העיר הטרידה את סוול, מסביר לואיס: סגנו של אדמס שוחח ישירות עם שוטרים בדרגי הביניים כדי לעקוף את החלטותיה.

מלבד זאת, סוול הגיעה ממשטרת מחוז נסאו במדינת ניו-יורק, ובתור באה-מבחוץ לא הכירה די את המשטרה העירונית כדי להתמודד כראוי עם המאבקים הפנימיים בתוכה. אחד מהמאבקים הללו, למשל, עסק בדרישה ממגויסי המשטרה לרוץ 2.5 ק"מ ב-14 דקות; ראש ענף ההדרכה, השוטרת הוותיקה (34 שנים) חואניטה הולמס, ביקשה לבטל את מבחן הריצה, אך המפכ"לית סוול סירבה לכך. הולמס פנתה ישירות לאדמס, והוא אישר להעניק פטור מעמידה בדרישות ל-42 מתגייסים חדשים.

מאבק אחר שלואיס מספר עליו היה בוודאי נחשב למעשה פלילי בישראל: אחד השוטרים הבכירים, חבר ותיק של אדמס, ביטל את מעצרו של שוטר שרדף באקדח שלוף אחר נערים ב-2021. סוול החליטה להשעות את הבכיר הסורר לעשרה ימים, אבל אדמס התעקש לפטור אותו מעונש. בניו-יורק לא בהכרח רואים בכך שחיתות. ראש העיר נבחר ישירות בידי התושבים, ומתוקף תפקידו הם מוכנים לתת לו גמישות ניהולית רבה.

כל ראש עיר בעבר פעל בסגנונו המיוחד. מייקל בלומברג (שכיהן מ-2002 עד 2013) נהג לשכור עובדים טובים, לומר להם "אל תדפקו את זה" ולהניח להם לנפשם; ביל דה-בלאזיו (2014 עד 2021) התקשר למפקד תחנה כדי לברר מדוע נעצר אחד מבעלי בריתו הפוליטיים. על סגנון ניהולו של אדמס יש גם מסנגרים. "צריך לתת לבן-אדם מרחב לעבוד", אמר ללואיס היועץ הפוליטי האנק שינקופף. "הוא ירש עיר שהייתה שבורה לגמרי, ובעוד שנתיים יש פריימריז. הוא צריך לסדר את העניינים מהר מאוד." יו"ר מועצת העיר אדריאן אדמס הסכימה איתו: "הוא רוצה להחזיק את המושכות קצת יותר קרוב... וזה בסדר אם זה הסגנון שלו... אנחנו צריכים שזה יעבוד".

המערכת העירונית בניו-יורק לא מניחה מייד אינספור מכשולים בדרכו של נבחר ציבור שבא לעבוד, אלא סומכת על האזרחים שיבחנו אותו לפי המציאות עצמה, בבוא יום הבחור. במקרה הרע, בדרך כלל, ארבע שנים ירדו לטמיון; במקרה הטוב יושג שיפור ניכר לעין בפעילות העירייה, והמנכ"לים האמיתיים של העיר – התושבים – יזהו זאת ויעניקו לראש העיר כהונה נוספת.

נדמה שפתיחת הפתח להימור הזה, גם אם הוא מסוכן לעיתים, מאפשרת לעיר לנצל את כישרונותיהם ורעיונותיהם של אנשים טובים שלא היו מוכנים להיכנס לניהולה של מערכת בירוקרטית מגבילה, שתמנע מהם כל הישג. בעוד שנתיים תהיה לתושבי ניו-יורק הזדמנות להחליט אם בחירתם הקודמת הצליחה, או שהם רוצים לשנות את בחירתם.